

Erklæring, at den anseer de forrige Slaveeiere paa Plantagerne for intet Tab at have lidt, og følger ingen Ret til Erstatning at have, saaledes som det er sagt Pag. 59. Nu er der i de Bilag, som foreligge, ogsaa givne en Erklæring fra den kongelige Plantage-Inspecteur Arnesen, som gaaer i en ganske anden Retning; han siger, at Tabet er meget stort; men det er en meget oprigtig Mand; thi han fortæller strax i Begyndelsen, at han er aldeles partisk, og det af 3 gode Grunde, saa han er altsaa 3 Gange partisk; jeg bør strax anføre, siger han, at jeg er selv interesseret i dette Spørgsmaal baade for det Første som Plantagerhaver i Sukkerplantagerne for betydelige Besløb, hvoraf en stor Deel, som for Emancipationen ansaaes for sikke, men nu er tabt, saafremt Erstatning, ikke tilstaaes; for det Andet tillige som Repræsentant for flere Plantageeiere og Plantehavere i Plantagerne, (han er altsaa deres Procurator) som er i samme Tilfælde, og for det Tredie som Børge for Umyndige, hvis anordningsmæssig udsatte Midler ligeledes ere tabte; da han erklærer sig saa ganske usorbeholdent om sin store Partiskhed, saa troer jeg ikke, man kan lægge synderlig Vægt paa hans andre Regnestykker, thi Folk kan regne med Tal paa meget kunstige Maader; men jeg troer, at den Erklæring, vi have fra Gouvernementet selv er og maa være upartisk. Forsaa vidt som jeg nu kan skjønne, maa denne vel være fra Gouverneuren, Statsraad Hansen, jeg veed det ikke ganske rigtig og skal heller ikke anføre det udtrykkelig; men dernæst kommer der endnu en ny Erklæring under Littr. C, ogsaa fra Gouvernementet, hvorved det saa gaaer ind paa den samme Anskuelse som Arnesen, og endelig ogsaa fra Colonialraadet, og det følger da af sig selv, at, dersom de kunne formaae os til at sende dem nogle Millioner Rbd., saa vilde det være særdeles velkomment. Forøvrigt kan det slet ikke hjælpe at tilbyde dem, at faae 50 vestindiske Dalere som

Erstatning for hver af Slaverne; thi de ville have meget mere, der staaer saaledes Pag. 122: „samtlige Omstændigheder tagne i Betragtning, er det Colonialraadets Mening, at en Gjennemsnitspris af ikke under 75 vestindiske Dalere for enhver den 3die Juni 1848 emanciperet Afri vil her paa Den modtages som en nogenlunde fyldestgjørende Erstatning“, altsaa dersom de faae 50 pCt. mere, end hvad der i det foreliggende Lovforslag er paataent at byde dem, dersom de endogsaa fik dette mere, saa vilde de dog kun ansee det for at være en nogenlunde fyldestgjørende Erstatning. Derimod troer jeg nok, at de vilde finde sig meget bedre tilfalte ved det Regnestykke, som den ærede Folkethingmand, der sidst satte sig, gjorde, at de skulde have 200 vestindiske Dalere istedetfor 50 vestindiske Dalere; da vilde de vel finde sig meget godt fornøiede dermed, men jeg troer, at de Danske, der skulde bære Skattebyrden, vilde finde det i højeste Grad urimeligt at indlade sig derpaa. Endelig skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at den danske Regjering under de Forhandlinger, som have fundet Sted, aldrig har tilfagt, heller ikke dengang Emancipationen kom saa pludselig paa eller ved senere Actstykker har tilfagt Plantageeierne nogen Erstatning. Jeg maa endvidere gøre opmærksom paa, at den danske Regjering under Forhandlingerne stadigt har paastaet, at Planterne og andre Slaveeiere ikke havde noget retligt Krav paa at fordrø Erstatning, og at det kun var et Billighedshensyn, som her kunde gjøre, at man indrømmede noget Saadant; men, kommer man nu til Colonialraadet, saa har det en ganske anden Mening derom, og siger ligesom, at det er et retligt Krav, de have, og, dersom det forholdt sig saaledes, saa maatte vi ogsaa som retfærdige Folk indrømme, at saa skulde der ikke bydes dem noget Afslag, men derimod fuld Erstatning.